

ikke selv skulde have kunnet omredigere et saadant Forslag, kunde jeg jo have skaffet mig Hjælp — men jeg havde mine gode Grunde, hvorfor jeg ikke paa nogen Maade vilde røre ved det; jeg vilde have Støtte fra dem, der sidst havde fremlagt dette Forslag. Dette var mig om at gjøre, jeg har aabent udtalt det, og derfor forstaaer jeg ikke ret, hvorfor der gjøres saa store Ophævelser i den Henseende. Der var en Side af et Foredrag, som vi hørte i forrige Møde, og om hvilket jeg kan sige: „Biel Geschrei und wenig Wille“. . . .

Formanden: Seg vil dog henstille, om det ærede Medlem finder det passende at bruge en saadan Betegnelse af et andet Medlems Foredrag.

Winther: Der fremkom nemlig en yderlig gaaende Critik af det foreliggende Forslag, og deri som Løppunktet paa det Forførdelige, der var ved at forelægge et saadant Forslag, at det var mageløst, hvorledes Noget turde hyde Thinget et Forslag, hvori der var Tale om „Kongeriget's Finantskaffe“. Ja, jeg veed ikke, hvorfor jeg ikke skulde kunne kalde Kongeriget Danmarks Finantskaffe „Kongeriget's Finantskaffe“; det er mig ubegribeligt. Det ærede Medlem har vist overseet, at der ikke staaer „Kongeriget's særlige Finantskaffe“. Det er netop blevet rettet betimeligt nok, inden Forslaget fremkom for Thinget. Altsaa har det ærede Medlem aldeles ingen Grund til at klage over Forslaget, thi dette Udtryk staaer ikke deri. Det ærede Medlem gjorde iøvrigt en heel Deel af disse sædvanlige personlige Angreb, men det var heldigviis blot løst Krudt, han skød med, saa at Sagen er bleven slaaet ihjel derved. Seg har villet give Thinget en Leilighed til at komme ind paa denne Sag, fordi jeg havde den Overbeviisning, at det nu var et Dieblit, hvor der paany kunde røres ved Sagen. Seg kunde have stillet en Forspørgsel i saa Henseende, men dette er en Form, som ikke fører til praktiske Resultater, saaledes som naar et bestemt Forslag fremkommer. Det ærede Medlem sagde, at Forslaget er hentet af en Maculaturbunke. Ja, der er jo vistnok mange trykte Sager, som

man, saasnart de ere trykte, ikke behøver at kalde Andet end Maculatur — saaledes kjender jeg mange Blade, hvorom dette gjælder — men derimod forekommer det mig, at naar der foreligger i en lovgivende Forsamling Forslag til en Reform, der har været forfulgt gennem lange Aarræffer, og der deri findes af Thingene nedlagte Tanker og deres Villie med Hensyn til et saadant Forholds Løsning eller en Reform's Gjennemførelse til en vis Tid, saa er det en besynderlig Betragtningssmaaade at kalde netop dette en Maculaturbunke, det er besynderligt at finde det forunderligt, at man vender tilbage til, hvad Thinget tidligere har anseet for at være det Rigtige i et Forhold, der angaaer Tusinder af Medborgeres Bæ og Vel. Mig forekommer det at være en Ringeagt mod den Forsamling, som har vedtaget disse Beslutninger. Smidlertid, det hele muntre Foredrag, som blev holdt denne Gang, mærede mig meget; jeg antager, at det ogsaa har mæret Flere, og derved har det vist gjort sin væsentligste Nytte. Det var jo langvarige Forhandlinger, vi havde hørt iforveien, og det er godt, at der engang imellem kommer et saadant muntert Foredrag. Der var iøvrigt deri en saa mageløs Critik over Alt, hvad der forelaa, der var en saa storartet Nedtrykken af, hvad der var kommet frem fra anden Side, at man maatte have ventet at see, at der ogsaa var fremstillet nogle Fingerpeg til, hvorledes Sagen skulde løses; men derom hørte jeg ikke et eneste Ord. Seg hørte mange Forsøg paa at gjøre Et og Andet af, hvad der var fremkommet, latterligt, jeg saae, hvorledes der blev stillet frem en Række Figurer ligesom dem, Mester Sakel i sin Tid viste frem til almindelig Morskab, og det havde jo sin Virkning; det vakte ogsaa megen Munterhed, der var megen Morskab ved at see de Godæiterfigurer, som saaledes bleve stillede frem, men jeg saae ikke, at det bidrog det Mindste til at løse Opgaven. Der var i det Hele taget en saadan forførdelig Tone i dette Foredrag, en rigtig Lovetone, og det mindede mig om en vis Løve, om hvilken vi for nogen Tid siden læste en meget munter Bog. — Seg skal smidlertid ikke opholde mig længere ved denne mere mun-